

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Sylwia Poradzisz

Protokolant: Malwina Bortnowska

po rozpoznaniu w dniach 13 września 2017 roku, 8 listopada 2017 roku, 24 stycznia 2018 roku, 12 lutego 2018 roku sprawy G. L. (1) z domu K.

córka J. i H. z domu J.

urodzonej (...) w W.

oskarżonej o to, że:

I W dniu 18 sierpnia 2014r. W W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako przedstawiciel firmy (...) S.A wprowadziła w błąd swojego pracodawcę co do faktu zawarcia z I. K. umowy pożyczki pieniężnej o nr (...) w kwocie 1500 złotych, oraz autentyczności podpisu I. K. na dokumencie umowy pożyczki a następnie posłużyła się nieautentycznym dokumentem doprowadzając pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej (...)62 złotych działając na szkodę (...) S.A z siedzibą w W. i I. K.

tj. o czyn określony w art. 286§1kk i 270§1kk w zw. z art 11§2kk

II W dniu 29 września 2014r. W W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako przedstawiciel firmy (...) S.A wprowadziła w błąd swojego pracodawcę co do faktu zawarcia z B. P. umowy pożyczki pieniężnej o nr (...) w kwocie 1500 złotych, oraz autentyczności podpisu B. P. na dokumencie umowy pożyczki a następnie posłużyła się nieautentycznym dokumentem doprowadzając pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie (...)41 złotych działając na szkodę (...) S.A z siedzibą w W. i B. P.

tj. o czyn określony w art. 286§1kk i 270§1kk w zw. z art 11§2kk

III W dniu 27 maja 2014r. W W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako przedstawiciel firmy (...) S.A wprowadziła w błąd swojego pracodawcę co do faktu zawarcia z M. T. (1) umowy pożyczki pieniężnej o nr (...) w kwocie 1500 złotych, oraz autentyczności podpisu M. T. (1) na dokumencie umowy pożyczki a następnie posłużyła się nieautentycznym dokumentem doprowadzając pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4339,25 złotych działając na szkodę (...) S.A z siedzibą w W. i M. T. (1).

tj. o czyn określony w art. 286§1kk i 270§1kk w zw. z art 11§2kk

I. G. L. (2) uznaje za winną popełnienia tego, że

1. W dniu 18 sierpnia 2014r. W W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako przedstawiciel firmy (...) S.A wprowadziła w błąd swojego pracodawcę co do

faktu zawarcia z I. K. umowy pożyczki pieniężnej o nr (...) w kwocie 1500 złotych, oraz autentyczności podpisu I. K. na dokumencie umowy pożyczki, a następnie posługując się nieautentycznym dokumentem doprowadziła pokrzywdzonego (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1500 zł,

2. W dniu 29 września 2014r. W W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako przedstawiciel firmy (...) S.A wprowadziła w błąd swojego pracodawcę co do faktu zawarcia z B. P. umowy pożyczki pieniężnej o nr (...) w kwocie 1500 złotych, oraz autentyczności podpisu B. P. na dokumencie umowy pożyczki, a następnie posługując się nieautentycznym dokumentem doprowadziła pokrzywdzonego (...) S.A do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1500 zł,

3. W dniu 27 maja 2014r. W W. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako przedstawiciel firmy (...) S.A wprowadziła w błąd swojego pracodawcę co do faktu zawarcia z M. T. (1) umowy pożyczki pieniężnej o nr (...) w kwocie 1500 złotych, oraz autentyczności podpisu M. T. (1) na dokumencie umowy pożyczki, a następnie posługując się nieautentycznym dokumentem doprowadziła pokrzywdzonego (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1500 zł działając na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W. i M. T. (1),

tj. popełnienia występku z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk, przyjmując, że dopuściła się ich działając w warunkach ciągu przestępstw, i za to na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 91§1 kk wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 72§1 pkt 1 kk zobowiązuje skazaną do informowania sądu o przebiegu okresu próby;

IV. na podstawie art. 46§1 kk orzeka obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. w W. kwoty 3000 zł i na rzecz M. T. (1) kwoty 4339,25 zł;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. B. kwotę 732,24 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu;

VI. zwalnia oskarżoną od uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt II K 539/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżona G. L. (2) zatrudniona była w firmie (...) od 10.06.2011r. do 20.02.2015r. jako doradca. Do jej obowiązków należało zawieranie umów pożyczki z klientami. Obowiązkiem każdego doradcy było sprawdzenie tożsamości klientów na podstawie dowodów osobistych i w razie stwierdzenia, że klient nie jest osobą widniejącą w dowodzie skutkowało to odstąpieniem od czynności. Po przeprowadzeniu wywiadu z klientem, doradca wysyłał sms do centrali, otrzymując zwrotnie kod autoryzacji oznaczający zgodę na udzielenie pożyczki. Każdy kod wpisywany był na umowie. Po udzieleniu zgody na pożyczkę doradca mógł zawrzeć umowę pożyczki i wypłacić gotówkę, którą dysponował zgodnie z przyznanym limitem.

Oskarżona zawsze rozliczała się rzetelnie z powierzonej jej gotówki; prowadziła też swój rejestr zawieranych umów pożyczek.

Dowód: zeznania świadków:

- A. J. - k. 12-13, 67-68, 117-118, 202, 274 odwr.-275

- W. D. – k. 275

Wyjaśnienia oskarżonej G. L. (2) – k. 207-208, 252-253

W dniu 27 maja 2014r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, oskarżona wprowadziła w błąd swojego pracodawcę (...) S.A. co do faktu zawarcia umowy pożyczki nr (...) z M. T. (1) na kwotę 1500 zł oraz autentyczności podpisu pożyczkobiorcy i posługując się takim dokumentem doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1500 zł, działając na szkodę (...) S.A. i M. T. (1).

W wyniku prowadzonej egzekucji komorniczej na wniosek (...) S.A. M. T. (1) uiściła łącznie kwotę 4339,25 zł z tytułu umowy pożyczki zawartej na jej dane osobowe.

W dniu 18 sierpnia 2014r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, oskarżona wprowadziła w błąd swojego pracodawcę (...) S.A. co do faktu zawarcia umowy pożyczki nr (...) z I. K. na kwotę 1500 zł oraz autentyczności podpisu pożyczkobiorcy i posługując się takim dokumentem doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1500 zł.

W dniu 29 września 2014r. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, oskarżona wprowadziła w błąd swojego pracodawcę (...) S.A. co do faktu zawarcia umowy pożyczki nr (...) z B. P. na kwotę 1500 zł oraz autentyczności podpisu pożyczkobiorcy i posługując się takim dokumentem doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1500 zł.

Wszystkie trzy osoby wskazane w umowach – I. K., B. P. i M. T. (1) składały wnioski o wydanie paszportu, okazując swoje dowody osobiste. I. K. i M. T. (1) były obsługiwane w Urzędzie wojewódzkim przez znajoma oskarżonej A. P., która w dniu 11.09.2014r. bez uzasadnionego powodu sprawdzała dane B. P..

A. P. będąc zatrudnioną w firmie (...) sp. z o.o. we W. zawarła umowę pożyczki na dane M. T. (1) bez jej wiedzy i zgody.

Dowód: zeznania świadków:

- I. K. – k. 40-41, 119, 260-261

- B. P. – k. 29-30, 274

- A. P. – k. 145-146, 261-262

- M. T. (1) – k. 182-183, 217-218

- A. J. – k. 12-13, 67-68, 117-118, 202, 274 odwr.-275

- A. K. – k. 61-62

- M. T. (2) – k. 91-92

Umowa pożyczki i wniosek o pożyczkę na nazwisko B. P. – k. 137

Wypowiedzenie umowy pożyczki – k. 6

Zaświadczenie ZUS dot. B. P. – k. 23

Pismo (...) and C. P. – k. 24

Pismo Urzędu Miejskiego w W. – k. 131

Potwierdzenie zameldowania I. K. – k. 33

Umowa pożyczki na nazwisko I. K. – k. 81

Wypowiedzenie umowy pożyczki – k. 54

Wezwanie do zapłaty – k. 55

Notatka urzędowa k. 96

Pismo Urzędu Miejskiego w W. – k. 114

Dowody wpłat z tytułu umowy pożyczki na nazwisko I. K. i M. T. (1) – k. 141, 142

Opinia biegłego z zakresu badań pisma i dokumentów – k. 157-178

Pismo (...) Urzędu Wojewódzkiego we W. Delegatury w W. – k. 184

Umowa pożyczki na nazwisko M. T. (1) – k. 110, 135

Dowody wpłat dokonanych przez M. T. (1) oraz nakaz zapłaty i dokumentu egzekucyjne – k. 214, 215, 196-199

Pismo U. P. – k. 271

Pismo (...)– k. 281

Rejestr pożyczkobiorców – zeszyt A4 w twardej oprawie

Kserokopia paszportu B. P. – k. 123-124

Umowa (...) na dane M. T. (1) – k. 186-194

Oskarżona G. L. (2) nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniła, że zawarła trzy przedmiotowe umowy z osobami, które przedstawiły się jako I. K., B. P. i M. T. (1) i legitymującymi się dowodami osobistymi na te dane.

Oskarżona nie była dotychczas karana.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej G. L. (2) – k. 207-208, 252-253

Dane o karalności – k. 280

Sąd nadto zważył:

Dowody zgromadzone w sprawie dały podstawę do uznania winy i sprawstwa oskarżonej G. L. (2) w zakresie zarzucanych jej czynów.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd oparł o całokształt dowodów – zeznań świadków – I. K., M. T. (1), B. P., A. J., A. K., M. T. (2) wspartych dowodami z dokumentów w postaci umów pożyczek objętych niniejszym postępowaniem, opinii biegłego z zakresu badania pisma i dokumentów.

W ocenie Sądu wymienione dowody, wzajemnie uzupełniając się przedstawiały stan faktyczny sprawy.

Z zeznań I. K., B. P. i M. T. (1) wynikało, że nie zawierały one umów pożyczek, stanowiących przedmiot niniejszej sprawy, co potwierdzała opinia biegłego z zakresu badania pisma i dokumentów, wskazująca jednoznacznie i kategorycznie, że złożone podpisy nie są autentycznymi podpisami tychże osób. Z zeznań świadków wynikało także,

że wskazane w umowach adresy są nieprawdziwe i nigdy pod nimi nie zamieszkiwały. Także wskazane miejsce zatrudnienia B. P. i M. T. (1) zostało przez tychże świadków zakwestionowane.

Tymczasem oskarżona G. L. (2) w swoich wyjaśnieniach wskazała, że to ona zawierała umowy pożyczki i z całą pewnością stronami umów były I. K., M. T. (1) i B. P., skoro legitymowały się takimi dowodami osobistymi.

G. L. (2) nie знаła żadnej ze stron zawartych umów osobiście.

Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonej nie polegały na prawdzie.

Po pierwsze Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadków – I. K., B. P. i M. T. (1), w których kwestionowały one zawarcie przedmiotowych umów, co znajdowało poparcie w opinii biegłego. Żadna z tych osób nie знаła G. L. (2), a z zeznań B. P. i M. T. (1) wynikało, że w dacie zawarcia umów nie przebywały w miejscu zamieszkania. B. P. od 25 września 2014r. przebywała na urlopie w Tunezji, zaś M. T. (1) od 2010r. zamieszkiwała na stałe w Stanach Zjednoczonych.

Żaden także adres wskazany w umowie pożyczki pożyczkobiorcy nie był prawidłowy, choć obowiązkiem oskarżonej było zawieranie umów w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy.

Znamienną w sprawie była także okoliczność wskazania jako miejsca zamieszkania I. K. ul. (...), a który to lokal pod tym adresem należał do R. G. (1), z którym oskarżona utrzymywała kontakty. W lutym 2016r. mieszkanie to zostało nabyte na licytacji komorniczej przez A. K., sąsiadkę R. G., która podała, że po otrzymaniu lokalu widziała w nim pocztę nadaną przez P. na nazwisko I. K., a także na mężczyznę o nazwisku G., który, jak wskazał świadek, zamieszkiwał na ul. (...). R. G. (1) w swoich zeznaniach zaprzeczył, aby G. L. (2) odwiedzała go w jego mieszkaniu, choć potwierdził, że się spotykali, ale nie nazwałby tego związkiem; zaprzeczył także, aby oskarżona w jego mieszkaniu udzielała komukolwiek pożyczek, w tym I. K. czy T. G., choć przyznał, że to jego kolega, który czasami zamieszkiwał u niego.

Nie ulega wątpliwości, że adres R. G. (1) w istocie został wskazany w umowie pożyczki z I. K., jako jej miejsce zamieszkania, stąd też zeznania świadka A. K. pozostają spójne z tą okolicznością, skoro świadek widziała w mieszkaniu G. korespondencję przesłaną z P. na nazwisko właśnie I. K.. Nie sposób w tym kontekście uznać li tylko za zbieg okoliczności, że pisma takie przesyłane były z P. także na nazwisko T. G., który przebywał w mieszkaniu R. G. i najprawdopodobniej także był stroną umowy pożyczki.

Dodatkowym dowodem, który potwierdzał winę i sprawstwo G. L. (2) był jej związek z A. P.. Co prawda świadek ten w żaden sposób nie wskazywała na oskarżoną jako sprawczynię, ale sposób działania tegoż świadka uprawdopodobniał sprawstwo oskarżonej i to w wysokim stopniu.

Otóż G. L. (2) i A. P. były zatrudnione w (...) S.A. (A. P. w okresie 18.02.2011r.-06.12.2011), a także w firmie (...) Sp. z o.o. we W., A. P. w okresie od 03.04.2014r. do 12.06.2017r., zaś oskarżona od 22.06.2015r. do 24.05.2017r. A. P. zatrudniona była także w firmie (...) sp. z o.o. w W. w okresie 30.07.2013r. do 02.09.2014r. Co istotne, świadek A. P. zatrudniona była także w (...) Urzędzie Wojewódzkim we W. Oddział W. w Biurze Paszportowym.

Z informacji Urzędu Wojewódzkiego wynikało, że to właśnie A. P. przyjmowała wnioski o wydanie paszportu składane przez M. T. (1) i I. K., co potwierdzili ci świadkowie, którzy znali osobiście A. P.. I. K. składała wniosek o paszport w 2014r. Z pisma (...) wynikało także, że w dniu 11.09.2014r. A. P. dokonała sprawdzenia danych osobowych B. P. bez uzasadnionej potrzeby, choć nie była pracownikiem przyjmującym wnioski od tej osoby.

W ocenie Sądu powyższe okoliczności miały istotne znaczenie dla oceny sprawstwa G. L. (2).

Zarówno oskarżona, jak i A. P. nie wskazywały, że są dobrymi znajomymi, twierdząc, że znają się z widzenia i potwierdzając, że pracowały razem i w P., i w U.. Znamiennym jednakże pozostaje, że A. P., będąc zatrudnioną w firmie (...) zawarła umowę pożyczki na dane M. T. (1), podając w swoich zeznaniach, że nakłaniała ją do tego siostra M. T. (1), która oświadczyła, że M. T. zgodziła się, aby umowa została zawarte na jej dane. M. T. (1) podała w swoich zeznaniach,

że nigdy nie wyrażała takiej zgody swojej siostrze, z którą nie utrzymuje kontaktów, i która najprawdopodobniej przebywa w Stanach Zjednoczonych. Świadek podała także, że jej siostra nigdy nie dysponowała numerem jej dowodu osobistego i potwierdziła, że dowód ten okazywała A. P. w 2010r., kiedy składała wniosek o paszport. Z zeznań M. T. (1) wynikało także, że po tym, jak uzyskała informację o pożyczce zaciągniętej przez A. P., ta miała skontaktować się z nią i przyznać się, że zawarła umowę na jej dane. M. T. (1) zeznała, że A. P. nie powiedziała jej wprost jak weszła w posiadanie jej danych osobowych, ale na pytanie świadka, czy ma to związek z zajmowanym przez nią stanowiskiem w Urzędzie Paszportowym, A. P. miała odpowiedzieć „wyobraź sobie, że jest to możliwe”.

Zestawiając tę przytoczoną wypowiedź z faktem, że I. K. właśnie A. P. składała wniosek o paszport, i że to A. P. w dniu 11.09.2014r., a zatem kilka dni przed datą umowy, sprawdzała dane osobowe B. P., to wniosek nasuwa się sam, że to A. P. była przekaznikiem takich danych, które wykorzystała G. L. (2).

Nawet świadek A. J. wskazał w swoich zeznaniach, że po tym, kiedy pojawiła się okoliczność, że klientki I. K., B. P. i M. T. (1) wyrabiały paszport, skojarzył to z A. P., która była wówczas zatrudniona w Urzędzie Wojewódzkim, i która została zwolniona z P. po tym, jak zawarła umowę pożyczki na członka swojej rodziny, bez jego wiedzy.

W świetle powyższego Sąd uznał, że oskarżona G. L. (2) miała świadomość, że podpisane przez nią umowy są nieprawdziwe i z całą pewnością nie można przyjąć, że to ona została wprowadzona w błąd przez osoby, które podawały się za I. K., M. T. (1) i B. P.. Obowiązkiem oskarżonej było przecież zweryfikowanie danych klienta i porównanie jego wizerunku ze zdjęciem w dowodzie osobistym. G. L. (2) od dłuższego czasu zajmowała się udzielaniem pożyczek i doskonale wiedziała o obowiązujących ją wymaganiach. Gdyby miała wątpliwości co do osoby klienta z całą pewnością odstąpiłaby od czynności.

Fakt, że oskarżona odnotowała przedmiotowe trzy pożyczki w swoim rejestrze, że spełniła wszystkie wymogi formalne, jak uzyskanie kodu autoryzacji absolutnie nie dowodzi jej niewinności. Gdyby G. L. (2) wskazała nieprawidłowe dane klienta, nie uzyskałaby przecież kodu autoryzacji, a zatem zgody na udzielenie pożyczki.

Fakt, że, zgodnie z opinią biegłego, to nie oskarżona podrobiła podpisy trzech klientek, ani też A. P. i R. G. (1), także nie dowodzi jej niewinności.

G. L. (2) podpisała z ramienia (...) S.A. przedmiotowe umowy, a zatem miała świadomość ich istnienia i w związku z tym, że posłużyła się ona uzyskanymi danymi klientek, doskonale wiedziała, że są to jedynie umowy fikcyjne.

O tym, że G. L. (2) musiała dysponować przekazanymi danymi świadczy także okoliczność dotycząca I. K.. Otóż zgodnie z informacją uzyskaną z Urzędu Miejskiego w W. I. K. miała unieważniony dowód osobisty nr (...) z dniem 2 maja 2014r. Świadek wskazywała w swoich zeznaniach, że chcąc wyrobić nowy paszport przedłożyła tenże dowód osobisty obsługującej ją A. P., po czym wskazała jej, że złożyła wniosek o nowy dowód osobisty. A. P. miała ją wówczas pouczyć, aby stawiała się z wnioskiem o paszport dopiero po uzyskaniu nowego dowodu, co świadek uczyniła. Z sytuacji tej wynikają dwa jednoznaczne wnioski, po pierwsze w dniu zawarcia umowy pożyczki – 18.08.2014r. – I. K. legitymowała się już nowym dowodem osobistym, po drugie, to właśnie A. P. jako ostatnia miała dostęp do starego dowodu osobistego I. K., który został wskazany przy zawieraniu umowy pożyczki z dnia 18.08.2014r., jak wynikało z zeznań A. J..

Z całą pewnością okoliczności te w pełni potwierdzały, że G. L. (2) miała dostęp do danych klientek od A. P. i dane te wykorzystywała do zawarcia umów pożyczek na te osoby.

W świetle powyższych dowodów Sąd nie dał wiary oskarżonej, że w sposób rzetelny i prawidłowy zawarła przedmiotowe umowy pożyczki. Świadczą o tym także dowody wpłat mające pochodzić od I. K. i M. T. (1). W odniesieniu do podpisów (...) na tychże dowodach biegły wskazał, że nie są to autentyczne podpisy I. K., nie wskazał także, aby podpisy te zostały nakreślone przez oskarżoną, ale podał, co znamienne, że podpisy te cechuje nienaturalność aktu pisarskiego, co sugeruje, że ich wykonawcą mogła być jedna osoba.

W ocenie Sądu oskarżona pozorowała odbiór wpłat, jakich dokonywały rzekomo I. K. i M. T. (1), dając tym samym dowód, że przedmiotowe umowy są prawdziwe i wykonywane przez stronę zobowiązaną.

Także umieszczenie trzech umów pożyczek w prowadzonym przez oskarżoną rejestrze, jaki załączyła do akt sprawy, nie dowodzi ich prawdziwości. G. L. (2) nie mogła pominąć takich umów w swojej ewidencji, musiała wskazać w umowach prawdziwe dane osobowe i pozorować fakt odbioru wpłat rat, bądź poświadczając brak wpłaty. Wszystkie te zachowania podejmowane były właśnie w celu uwiarygodnienia zawarcia umów pożyczek.

Powyższy materiał dowodowy w sposób jednoznaczny deprecjonował wyjaśnienia oskarżonej, w których kwestionowała swoje sprawstwo i dawał podstawę do uznania jej winy i sprawstwa.

Nie ulega wątpliwości, że czyny, jakich dopuściła się oskarżona wyczerpały znamiona występku z art. 286§1 kk i art. 270§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.

G. L. (2) jako doradca (...) S.A. zawierała w imieniu swego pracodawcy umowy pożyczki z klientami, na podstawie których (...) S.A. wypłacało kwotę pożyczki w gotówce bezpośrednio po zawarciu umowy, za pośrednictwem doradcy, dysponującego środkami na ten cel.

Skoro zatem oskarżona zawarła trzy fikcyjne umowy pożyczki ze wskazanymi w nich pożyczkobiorcami, których podpisy, co wynikało z opinii biegłego, zostały podrobione, to w tym zakresie, tj. co do faktu zawarcia umowy oraz autentyczności podpisu pożyczkobiorcy, a zatem istoty podstawy do wypłaty gotówki, wprowadziła w błąd (...) S.A. Jako że zawarte umowy stanowiły podstawę do wypłaty gotówki przyjąć należało, oskarżona posłużyła się takimi nieautentycznymi dokumentami i w ten sposób doprowadziła (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości udzielonych pożyczek. Sąd zmienił wartość szkody wskazaną w akcie oskarżenia, przyjmując, że skoro każdorazowo umowa określała kwotę pożyczki na 1500 zł, które de facto pobrane zostało przez oskarżoną na ich poczet, to niekorzystne rozporządzenie mieniem przez (...) S.A. równe było wartości wypłaconych pożyczek.

W przypadku umowy zawartej na nazwisko M. T. (1), Sąd przyjął, że oskarżona działała także na szkodę tejże osoby, albowiem M. T. (1) w wyniku wszczęcia przez (...) S.A. postępowania egzekucyjnego spłaciła całość pożyczki wraz z odsetkami i kosztami egzekucji w łącznej kwocie 4339,25 zł.

Sąd przyjął także, że oskarżona zarzucanych czynów dopuściła się działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą. Wniosek ten wyprowadzić należało na podstawie faktu, że oskarżona dysponowała przekazanymi jej danymi klientów oraz na podstawie złożonej opinii biegłego z zakresu badania pisma i dokumentów, z której wynikało, że podpisy na trzech umowach w miejscu pożyczkobiorców nie zostały nakreślone przez I. K., B. P., ani M. T. (1), ale także nie przez oskarżoną G. L. (2). Wniosek z tego, że oskarżona musiała współdziałać z inną osobą, która podrobiła na trzech umowach podpisy pożyczkobiorców. Co prawda Sąd w swoich rozważaniach przyjął, że oskarżona najprawdopodobniej otrzymywała dane od A. P., ale w materiale brak jest bezpośrednich dowodów, że A. P. dane te przekazywała oskarżonej bezpośrednio, nie można było wykluczyć istnienia osoby pośredniczącej, która mogła przekazywać zarówno dane, jak i nakreślać podpisy klientek na umowach. Z tych też względów Sąd przyjął w opisach czynów, że oskarżona działała wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą.

Biorąc pod uwagę, że zarzucanych czynów oskarżona dopuściła się działając w krótkich odstępach czasu, wykorzystując tę samą sposobność, Sąd przyjął, że działała ona w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 kk.

Nie ulega wątpliwości, że G. L. (2) działała umyślnie i to z zamiarem kierunkowym, skoro jej celem było uzyskanie korzyści majątkowej w postaci środków z pożyczek.

G. L. (2) nigdy nie spotkała się z I. K., B. P. i M. T. (1) i z całą pewnością nie została wprowadzona w błąd przez inne osoby, które podawały się za wskazanych pożyczkobiorców.

Oskarżona była doradcą P., doskonale znała zasady udzielania pożyczek, jej obowiązkiem było weryfikowanie wizerunku klienta z okazywanym dokumentem i nieprawidłowości w tym zakresie zobowiązywały ją do odstąpienia od czynności. Trudno zatem przyjąć, że zawarła umowy pożyczki z trzema osobami ludzko podobnymi do I. K., B. P. i M. T. (1).

Dodając do tego okoliczności związane z A. P., które omówiono powyżej, nie sposób przyjąć, że w istocie doszło do fatalnego zbiegu okoliczności, w którym to G. L. (2) została wprowadzona w błąd.

G. L. (2) swoją świadomością obejmowała zarówno cel, jak i sposób działania.

Zdaniem Sądu dowody zgromadzone w sprawie dawały w pełni podstawę do uznania winy i sprawstwa oskarżonej w zakresie zarzucanych jej czynów i za czyny te, na podstawie art. 286§1 kk w zw. z art. 11§3 kk w zw. z art. 91§1 kk Sąd wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawiesił warunkowo na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 kk na okres próby 2 lat.

Orzeczoną karę z całą pewnością uznać należało za adekwatną zarówno do stopnia winy oskarżonej, jak i społecznej szkodliwości popełnionych występów.

Zachowanie oskarżonej było naganne i podjęte z niskich pobudek – chęci zysku – i to z wykorzystaniem własnego pracodawcy, który musiał obdarzyć oskarżoną zaufaniem. Mimo takiego stosunku służbowego, oskarżona nie zawahała się wprowadzić w błąd (...) S.A., aby osiągnąć swój cel, pozorując zawarcie trzech umów pożyczki, aby uzyskać korzyść dla siebie.

Takie działanie godziło nie tylko w normy prawne, ale także społeczne, wypaczając zasadę lojalnego i odpowiedzialnego pracownika.

Biorąc pod uwagę, że oskarżona nie była dotychczas karana, przyjąć należało, że nie jest to osoba zdeprawowana, ale, że przedmiotowe czyny miały charakter incydentalny i w związku z tym oskarżona zasługuje na dobrodziejstwo probacji. Warunkowe zawieszenie wykonania kary z całą pewnością da możliwość weryfikacji zachowania oskarżonej, a jej samej czas na przemyślenie swojej odpowiedzialności i poczucie, że ponosi ona konsekwencje swojego sprawczego zachowania.

Tytułem środka kompensacyjnego Sąd na podstawie art. 46§1 kk nałożył na oskarżoną obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę 3000 zł na poczet (...) S.A., co stanowi równowartość dwóch pożyczek wypłaconych na rzecz I. K. i B. P., oraz kwotę 4339,25 zł na rzecz M. T. (1), która poniosła całość odpowiedzialności z tytułu umowy pożyczki zawartej na jej dane, ściągnięte w drodze egzekucji komorniczej.

Na podstawie art. 72§1 pkt 1 kk Sąd zobowiązał oskarżoną do informowania Sądu o przebiegu okresu próby.

W związku z tym, że oskarżona korzystała z pomocy obrońcy z urzędu na podstawie §17 ust. 2 pkt 3 i §20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Sąd zasądził na rzecz obrońcy – adw. R. B. kwotę 732,24 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Wobec tego, że oskarżona nie pracuje na podstawie art. 624§1 kpk Sąd zwolnił ją z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych poniesionych w sprawie, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.